

Bayer Zsolt: Ehhez a Nyugathoz? (4.)

2022 január 31. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Tudják kik azok, akik most (újra) az oroszokat meg Kínát becsmérlik, és diktátorozzák Orbánt? Tudják?

Ott tartottunk, hogy egy hajdani KGB ezredes mondja el a Nyugatnak az igazságot.

Persze, teljesen feleslegesen.

Mert ?felsége, a fényességes Nyugat nem csupán végtelenül ostoba és önsorsrontó, de visszataszítóan önhitt és képmutató is. (Az önhittség az ostobaság szükségszer? velejárója. A farizeusság pedig súlyos jellemhiba.)

A farizeusság egyik megnyilvánulása ez a „jogállamisági” össze-vissza hazudozás.

Mondtam már: a demokráciát éppen most cserélik le a semmit sem jelent? „jogállamiságra”, s hogy mi a jogállam, azt természetesen ?k döntik el.

S ha úgy döntenek, akkor például a lengyel alkotmány és a lengyel alkotmánybíróság „illegitim”, ha pedig a lengyelek ezt vitatják, akkor a lengyelek nem élnek többé jogállamban.

Ha úgy döntenek, akkor Magyarországon megsz?nt a szabad választás, kiépült a diktatúra (Orbán), a hatalmat nem fogja átadni a vesztes fél (Orbán), s persze a magyar alaptörvény is „illegitim”, a magyar bíróságok nem függetlenek (tehát illegitimek), ám ha a magyar bíróság valami nekik kedvez? ítéletet hoz, akkor az „illegitim” bíróság hirtelen a „jogállam” utolsó védelmez?jévé lép el?.

S persze a gyermekvédelmi törvény is szembe megy a „jogállammal”, s ha nem nyeri meg az összes közbeszerzést valamelyik nyugati multi, akkor van ám csak igazi illegitimitás, akkor omlott össze végleg a „jogállam”, az égig ér? „korrupcióról” pedig ne is beszéljünk (amúgy Orbán).

Ha a magyar jobboldal háromszor gy?z kétharmaddal, akkor nincsen „jogállam”.

S ha áprilisban újra gy?zünk (gy?zünk!), akkor elérkezett a „náci diktatúra” (Politico és Süddeutsche Zeitung), illetve az „autoriter, tekintélyelv?, Európába nem ill?, illegitim” állam (Guardian és New York Times).

S természetesen az itteni diktátor (Orbán) orosz és kínai „diktátor kollégáival” érzi jól magát, és az ? érdekeiket képviseli és „szolgálja” a fényességes Nyugat, vagyis az Egyesült Államok és az EU ellenében.

S tudják, kik ezek? Kik mondják mindezt? Kicsodák magyarázzák már megint el nekünk, mi az igazság, meg a jóság, meg a becsület, meg a tisztesség, meg a „jogállam”?

Tudják kik azok, akik most (újra) az oroszokat meg Kínát becsmérlik, és diktátorozzák Orbánt? Tudják?

Elmesélem…

Hosszú szünet után, az úgynevezett „pingpong diplomácia” eredményeképpen 1972. februárjában Nixon elnök négy napos látogatásra Pekingbe utazik. Tárgyal Mao Ce-tunggal és Csu En-lajjal. Kiadnak egy közös nyilatkozatot, amelyben az Egyesült Államok többek között elismeri, hogy Tajvan „a kínaiak szemében” Kína része.

Ezt követ?en Gerard Ford 1975-ben tesz látogatást Kínában.

Két amerikai elnöki út után a két ország 1979. január 1-jén felveszi a diplomáciai kapcsolatot, megnyílnak a nagykövetségek, és január 29-én Teng-Hsziao-ping Washingtonba látogat, Carter elnökkel tárgyal. Ezt követ?en az Egyesült Államok „hivatalosan” megszakítja kapcsolatait Tajvannal.

1984. április–május: Reagan elnök Pekingben öt megállapodást ír alá a kínaiakkal. Ezek gazdasági, kereskedelmi,

m?szaki és kulturális témájú megállapodások, de ekkor írják alá az atomenergia békés felhasználásáról szóló együttm?ködést is.

Négy év múlva, 1989 februárjában pedig a kínai államf? látogat Washingtonba, és aláírják a nukleáris együttm?ködési szerz?dést. Ugyanekkor id?sebb Bush, az USA elnöke egy pekingi munkalátogatáson meger?síti és elkötelezi magát, miszerint az Egyesült Államok kitart az „egy Kína” elv mellett, és politikáját is ennek rendeli alá.

Az 1989. júniusi események (Tienanmen tér) leh?tik a két ország kapcsolatait, három év múlva jön létre ismét hivatalos találkozó Bush és Li Peng között New Yorkban.

1993. november 20. (ezt muszáj szó szerint idéznem!):

„Bill Clinton amerikai elnök az Ázsiai és Csendes-óceáni Gazdasági Együttm?ködési Fórum (APEC) seattle-i tanácskozásán Csiang Cö-min kínai államf? értésére adja, hogy Washington csak akkor hosszabbítja meg a legnagyobb kedvezményes kereskedelmi (MFN) elbánást Kína számára, ha Peking javít az emberi szabadságjogok helyzetén. Washington azonban ett?l kezdve a viszony sokoldalú szélesítésére törekszik, f?leg gazdasági téren.”

Mi is következik ebb?l? Az, hogy az Egyesült Államok a kínai forradalom leverése után egyetlen percig sem függesztette fel a legnagyobb kereskedelmi kedvezményt Kínával szemben. Egyetlen percre sem. Aztán a nyilvánosság el?tt kicsit keménykedett, és következett 1994. május 26-a – ezt is idézem szó szerint, annyira jó:

„Clinton bejelenti: a kereskedelmi forgalomban Kínának biztosított legnagyobb kedvezmény elvét a jöv?ben nem kapcsolják össze az emberi jogok ügyével. Abban az évben a novemberi újabb APEC-csúcs alkalmával az indonéziai Bogorban tárgyal ismét a két államf?.”

Istenem… Annyira kiszámítható… Annyira jellemz?…

S következnek a lényeget soha, semmiben sem érint?, a nyilvánosságnak szánt szájtépések:

1995. október: Clinton New Yorkban ugat kicsit az „emberi jogokról” Csiang Cö-minnek, aztán megállapodnak, hogy kölcsönösen ellátogatnak egymáshoz. Erre 1997 októberében kerül sor, amikor is a kínai államf? Washingtonba megy, és megegyezik Clintonnal a közvetlen telefonvonal felállításáról, továbbá, ha már együtt vannak, ismét aláírnak egy csomó megállapodást és együttm?ködési szerz?dést. Aztán még Vancouverben is összefutnak egy puszira az APEC-csúcs hivatalos megnyitója el?tt.

A következ? év júniusában pedig Pekingbe látogat Clinton, ahol is egy mindössze 47 pontos (!) megállapodást írnak alá, és kölcsönösen kijelentik, hogy atomrakétáik soha nem irányulnak egymás ellen.

1999. április – idézem: „Hivatalos amerikai látogatásán Csu Zsung-csi kínai kormányf? Washingtonban találkozik Bill Clinton elnökkel, aki meger?síti, hogy az Egyesült Államok stratégiai partneri viszonyt kíván kialakítani Kínával.” Majd: „A viszony május 7-én ismét mélypontra jut, amikor a Jugoszlávia elleni NATO-légicsapásokban Belgrádban bombatalálat éri a kínai nagykövetséget. Clinton és Csiang Cö-min ezután 1999 szeptemberében és 2000 szeptemberében találkozik.” (Azok a hülye kínaiak nehezményezték, hogy az amerikaiak lebombázták a nagykövetségüket. Tényleg nincs semmi humoruk…)

És jön az ezredforduló, ezt ismét idézem szó szerint, annyira jellemz?:

„2000. október 10-én Clinton aláírja az amerikai–kínai kereskedelmi kapcsolatok normalizálásáról szóló megállapodást, így ezután az amerikai kongresszus már nem dönt évente a »legnagyobb kedvezmény elve« érvényesítésér?l. (Kína 2000-ben az Egyesült Államok negyedik legnagyobb kereskedelmi partnere volt, az amerikai kivitel azonban csak 16 milliárd dollárt, az import viszont 100 milliárdot tett ki, a hiány amerikai szempontból majdnem 84 milliárd dollár volt.)” (Jó mi?)

De ez még jobb:

„A kétoldalú kapcsolatokat 2001 április elején újabb incidens zavarja meg: a kínai partoknál összeütközik egy amerikai felderít? repül?gép és egy kínai vadászgép, az amerikaiak kényszerleszállást hajtanak végre Kínában. Az

amerikai legénységet csak hosszas diplomáciai huzavona és amerikai bocsánatkérés után engedik szabadon."

Természetesen azt a kérdést tilos feltenni, hogy mi az anyjuk keservét keresnek amerikai felderít? gépek Kína partjainál.

Az ikertornyok elleni támadás aztán ismét fordulatot hoz a két állam viszonyában, ugyanis a támadás után, októberben Csiang Cö-min feltétlen támogatásáról biztosítja az Egyesült Államokat a terrorizmus elleni harcban. A kínai elnök aztán Sanghajban, az APEC-csúcson találkozik el?ször ifjabb Bush amerikai elnökkel, és biztosítja, hogy kínai hírszerzési adatok átadásával és a terrorista csoportok bevételi forrásainak elvágásával segíti Amerikát a terrorizmus elleni harcban.

Nos, mindezek ismeretében azért tegyük fel a kérdést: vajon 1972-ben, aztán a nyolcvanas években, meg Tienanmen után, és a kilencvenes években, kétezres években Kína egy remekbe szabott liberális demokrácia volt?

Ebben a harminc-negyven évben Kínában csodálatosak voltak a nyugati értelemben vett emberi jogok?

Ebben a harminc-negyven évben az ujgurok úgy éltek, mint Marci Hevesen?

Vajon akkoriban f?szoknyás kínai lányok hordták a tibetieknek a mojitót?

Nem?

Akkor ?felsége a Nyugat, élén az Egyesült Államokkal miért kilincselt reggelt?l estig Pekingben, és miért f?zte egyre szorosabbá a gazdasági együttm?ködést illetve a szabadkereskedelmet?

Úgy is feltehetjük a kérdést: vajon mi volt az emberi jogokkal 1972 és úgy nagyjából 2015 között, néhány semmitmondó, üres és hülye nyilatkozaton meg röhejes kardcsörtetésen kívül?

?felsége a Nyugat számára az emberi jogok meg a demokrácia meg a jogállam (ismétlem: ez utóbbi kett? éppen most cserél helyet!) egyszer?en érdekfügg? lózungok csupán?

Igen. Azok. És ugyan mi történt az utóbbi években, ami miatt hirtelen ismét fontossá váltak ezek a lózungok?

Mondom.

Illetve egy 2005-ös Origo cikkhez nyúlok vissza, címe:

„Az USA fejére n?tt a hatalmas panda"

Akkor lássuk! (folytatjuk)

Az Ehhez a Nyugathoz? cím? írás els? és második része itt olvasható.

Bayer Zsolt - www.magyarnemzet.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló